

ЧУДА СВЕТОГ КРАЉА СТЕФАНА ДЕЧАНСКОГ: Крај његовог кивота у Дечанима моле се људи свих вероисповести

Историја једног од најпознатијих српских средњовековних манастира Високих Дечана враћа нас у прву половину 14. века. Ова задужбина Светог Краља Стефана Дечанског саграђена је у периоду од 1327 до 1335. године, у плодној долини реке Бистрице, подно Проклетија, на Косову и Метохији. Изградњу овог Манастира као своју Задужбину почео је син српског Краља Милутина, Стефан Дечански, а завршио ју је његов син, српски Цар Стефан Душан. Поред сјајне архитектуре, невероватне историје али и гостољубља братства овог Манастира, Високи Дечани су најчувенији по чудотворним моштима Светог Краља Стефана Дечанског које се и даље чувају у овој светињи.

Крај нетрулежних моштију Светог Краља вековима се дешавају чудесна исцељења. Небројени су примери где су уз кивот са моштима нашег Светог Краља слепи прогледали, непокретни проходили, а бездетни парови измолили пород. Монаси у овој светињи вековима бележе чуда чији су сведоци били. Из богате Манастирске архиве, издвојили смо нека од чуда с почетка 20. века.

Јула месеца 1938. године био сам са својом супругом, сада покојном, на

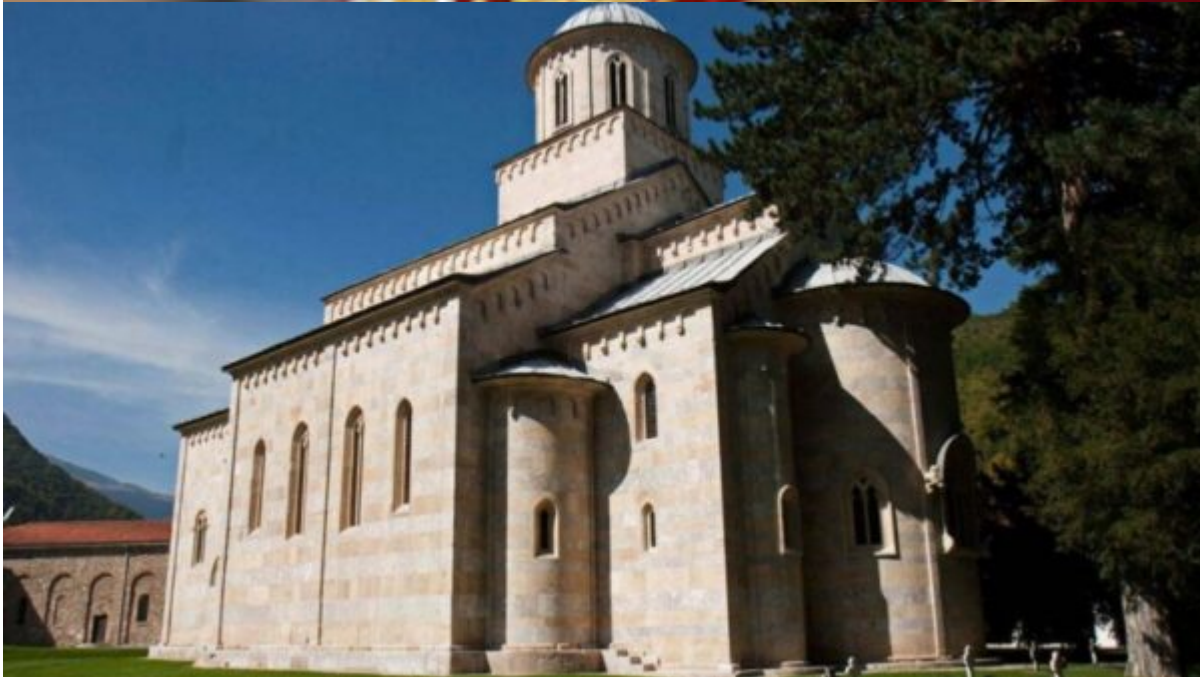
пропутовању кроз Јужну Србију. На том путу посетили смо први пут и манастир Дечане и остали у њему три дана. За то време били смо очевици чудесног исцељења једне болесне арнаутске девојчице од 15-16 година. Била је потпуно узета и на колима су је донели до манастирске капије, а оданде на рукама унели и положили пред кивотом Светог Краља. Један од калуђера прочитао јој је молитве и уљем из кандила над кивотом помазао главне делове њеног тела. После тога девојчица се уз његову помоћ полако придигла, целивала мошти свечеве и после тога полако сама изашла из цркве, и дошла до кола у спољњој авлији манастирској.

У Првом светском рату (1914-1918), док је српска војска водила тешку борбу са аустро-угарском војском и повлачила се пред далеко надмоћнијим непријатељима ка југу, Бугари су, по договору са Аустро-Угарском и Немачком, напали српску војску с леђа и продирећи ка Призрену и Пећи нагнали је у беспутне албанске гудуре. Када су у своме надирању допрли до Дечана, прва брига им је била да опљачкају манастир и мошти светог краља пренесу у Софију, и тако му се освете за његову победу над њиховим царем Михаилом Шишманом на Велбужду 28. јула 1330. године.

Они су плански журили да у Дечане стигну пре аустро-угарске и немачке војске и изврше пљачку, јер по договору између бугарске и аустро-угарске владе о подели територије Србије, западни део Јужне Србије (област од Косовске Митровице до Пећи и Ћаковице) имао је да припадне Аустро-Угарској. По доласку у Дечане, Бугари су опљачкали манастир, затим у једна кола натоварили четири калуђера (руске народности), у друга мошти светог краља, а у трећа војничку стражу, па кренули из манастира.

Кад су стигли у село Дечане (удаљено 2 км. на путу Пећ-Ћаковица), прва кола са калуђерима продужише за Ћаковицу, а друга, са моштима светог краља, стадоше на раскрсници и остадоше непокретна. Сва напрезања шофера и његовог помоћника да се кола покрену остала су узалудна. Мноштво народа се било сакупило посматрајући шта се догађа. Срби су плакали, а Арнаути се чудили. Док су се Бугари сатима узалуд мучили, појави се из Пећи аустро-угарска коњичка извидница и у галопу дојури до бугарских кола. Кад је командир извиднице сазнао о чему је ствар, упозорио је Бугаре на савезничку лојалност и наредио да се удаље од светог краља. Затим је наредио да се кивот са моштима извади из кола и преда Србима да га врате у манастир.

Срби са радошћу вратише Светог Краља у манастир, а Бугари седоше у кола, чији мотор сад лако упали, и одоше посрамљени. Видећи шта се догодило, ети Краљ

tvhram.rs